

Předletní 2001

aneb

Ideální čas pro test zimní výbavy.

Předletní

1.6. - 3.6.

Po minulé výpravě máme dost co opravovat. Vesměs jde o jedinou závadu, stejnou na všech kolech, a to o uchycení nových nosičů. Nějak nám z toho padají šroubky.

Při studiu denního tisku jsme našli krátkou zprávičku o tom, že v neděli, tedy týden po neštěstí, našli tu holčičku, u jejíhož smutného konce jsme byli bezprostředně přítomni.

ÚTERÝ 22. KVĚTNA 2001

Utonulou holčičku našli v Klecánkách

PRAHA Sedmiletou holčičku, která v pátek 11. května zmizela ve Vltavě, když si hrála se svým malým kamarádem na břehu řeky v Troji, našla policejní hlídka na jezu v Klecánkách v neděli večer.

Dívka zmizela ve vodě poté, co šla do vody zachránit klacík, s kterým si hrál o několik let mladší chlapeček. Jejich maminky nedaleko trénovaly jízdu na koni. Svědek, který uviděl z mostu, jak dítě unáší voda, už nemohl zasáhnout, protože dívku pohltil silný proud. (Metro)

Strašné.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1268	0	0	19

Ted' chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůf než na 2. stránce zprávy z této výpravy.

Tak jedeme definitivně čtyři. MTN, DIG, PVL, MCL. Odjíždíme krátce po čtvrté. Hned u sámošky jsem škrtnul pravým rohem o zed' a zničil úplně novou omotávku. GRRRRR!! Dig.*

Nevim, jestli tam ten škrtanec už byl, ale každopádně vypadal na tý omítce efektně. Martin s Marcelou skákli do sámošky, a tak měl Dig chvíli na nadávání a opravu omotávky. Když už byl v tý opravárensko montovatelský náladě, nabídnul mi, že mi pomůže instalovat můj nový stojánek. Konečně budu moct kolo pohodlně odstavovat. Času na to bylo dost, protože byl pátek, a naši nakupující stáli předlouhatananánánskou frontu. To bychom ten stojánek stihli nandat několikrát. Konečně přišli a přivlekli plnej vozík potravin a pítí. Sežvejkali ještě pár loupáků a můžeme vyrazit. Při pohledu do mapy upravujeme trasu. Karlštejn, okolo kterého jsme měli projíždět, prohlašujeme za nepřilíš zajímavý. Ani ne tak s ohledem na jeho kulturněhistorickou hodnotu, ale proto, že na druhé straně řeky by nás čekal pořádný kopec nahoru. PVL.

Jedeme přes Zlíchov na Černošice. Vlivem rozkopávky jsme museli zdolat toto:

Ano. Železniční koleje. A aby to nebylo jen tak, vybrali jsme si místo, kde jsou vzhledem k okolnímu terénu nejvyšší. Pak pokračujeme po nově objevené cyklostezce lemované po obou

stranách nádhernými smetišti. Zanedlouho tuto uchvancancující scenérii opouštíme a najíždíme na silnici. Jsme ve Velké Chuchli u závoďišť. Pokračujeme po silnici až do Černošic. Tady nám zavřeli šraňky rovnou před norem. Objeli jsme je, odbočili na nástupiště a nerušeně pokračovali až k podchodu. Tady takticky vyčkáváme. Právě totiž přijíždí vlak a mezi jedoucí vagóny a zábradlí, lemující podchod, se rozhodně nevejdeme. Nehledě na spoustu zmateně pobíhajících lidí, kteří tuto část nástupiště blokují.

Vlak houknul a odjel. Můžeme tedy pokračovat v cestě. Trochu pofukuje vítr, je zataženo, žádné vedro, ale jet se dá. Nedá! Jsme právě u Mokropeské pekárny a to se musí zastavit. To se totiž vždycky vyplatí. Mají tady spoustu pekařských výdobytků vynikající vůně a chuti.

Zbaštili jsme jim tu zásoby pro půl vesnice a jedem. Následuje další atrakce tohoto výjezdu: děrovaný most. Jenom škoda, že tu nejel vlak. To se potom zážitky násobí. Přesněji dá se to směle přirovnat k některým lehčím formám adrenalinových sportů. Vlak potkáváme až kus za mostem. No nevadí, někdy příště. Pokračujeme podél řeky až do Řevnic. Jede se docela dobře, neděje se nic zvláštního. V Řevnicích zajíždíme k hospodě za účelem nácpaní pupků. Povedlo se. A jak pěkně! Akorát mi není jasný, jak teď vyjedeme kopec za vesnicí. Co si já pamatuju, je dost hroznej. DIG.

Má pravdu, je tu. A je takový táhlý a nahoru. Na nejvyšším horizontu kluci počkali než ho zvládnou zdolat a zbytek cesty jsem jela s nimi a ne za nimi. To byl výsledek tohohle hrozného tréninku. A ještě jeden poznatek: V mokru se nedá jet za Pavlem! Má sice blatník, ale končí mu pod bágly!!! Takže nic moc. MCL.

Sešeřilo se. Automatika na kolech pozapínala co bylo třeba a tak si tak v pohodě jedeme podvečerní krajinou. Jenom jedna věc nám kalí radost z jízdy, a to dešť, který je vidět, jak se na nás žene ze tří stran. To vůbec není dobře. Pokoušíme se odhadnout, za jak dlouho zmokneme. A ať děláme co děláme, pořád nám vychází, že zanedlouho. Zahájili jsme proto hledání místa pro nocleh, protože pod plachtou v doupěti se mokne lépe než na přímém dešti.

Jsme kousek od Hostomic. Vlevo v polích je vidět obrys nějaké zemědělské budovy, která by mohla být ta správná pro noční

Ted' chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 4. stránce zprávy z této výpravy.

odpočinek. Pokus o přiblížení se k ní skončil nezdarem. Popojeli jsme do Hostomic a prudce odbočili doleva. Za posledními budovami to vypadá na otevřený prostor, kde by se teoreticky daly složit na noc naše kosti. Tak teorie to byla moc pěkná. Jenomže ten otevřený prostor jsou pole a ty budovy u nich není nic jiného, než nějaké výrobní haly. A co víc, ocitli jsme se u těch stavení, která jsme ze silnice považovali za zemědělská. Sečteno a podtrženo – dál se jet nedá. Přesto jsem přesvědčen, že pouze toto je to jediné správné místo pro dnešní nocleh. Jdeme s Martinem na průzkum. Není to dobré. Jsme u vlečky nějaké továrny. Budeme muset zdolat spoustu kolejí, než se dostaneme k poslednímu baráku. A to Marcela odpoledne před Chuchlí vyslovila tezi o tom, že už dlouho přes koleje kolo netáhla a hned tak se jí to nepošťestí.

Po návratu z průzkumu nám Pavel s Marcelou řekli, že tu byl nějaký člověk z přilehlé výrobní haly a živě se zajímal o naši přítomnost. No, v žádném případě to nebude mít nejmenší vliv na umístění našich unavených ostatků na noc.

Po vynaložení zbytku sil při zdolávání kolejiště jsme na místě. Jsme krásně zašití za nějakým skladištěm, nebo co to je. Postavili jsme doupata a chystali se zalézt. Ano, a je to tady, právě kolem projíždí vagónek Studénka. No to zas bude bezvadná noc!

DIG.

Ještě než jsme se uložili ke spánku, popřála jsem klukům vše nejlepší k 1.6. - svátku dětí, se slovy "Kdo si hraje, nezlobí!"

MCL.

A kdo dostane přes hubu taky nezlobí. Alespoň nějaký čas.

DIG.

Dobrou

MCL.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Hostomice	52,5	1320	51,2	16,7	8-23

Ráno 2.6. sobota

Vstáváme po půl deváté. A to jenom proto...

Teď chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůf než na 5. stránce zprávy z této výpravy.

Po snídani a všech těch ranních věcech

Teď chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 6. stránce zprávy z této výpravy.

(třeba zdolávání kolejí) odjíždíme.

Je pod mrakem, jede se docela nic moc. Je to tu do kopce. UUUF! Pak se to zlomilo a řítíme se z kopce.

V Jincích nás nepustili do vojenského prostoru. Hlupáci! Ani netušej, o co tím přišli. Prý tam probíhají „bahna“ a je to tam plné lampasáků. No dobře. Další změna trasy. Jenom doufám, že z té původní aspoň něco zbude. Objíždíme vojenský prostor severně. Je to dost strašný. Nějak tu zapomněli položit asfalt. Po haldě kilometrů terénem jsme se vyloupili v Mrtníku. Pak nevím.... Dig.

*No to já zas vim, ztratili se mi. Přřítím se takhle do Mrtníku, a když už konečně přišel asfalt, tak do toho vstoupila křižovatka. Prší, jedna cesta vede prudce kolem kostelíka nahoru, druhá z kopce neznámo kam. Nikde nikdo, saprлот, tak jedu dolů samozřejmě. Přece nejsem blázen, abych se hnál do kopce. Dole samozřejmě nikdo. Takže jedu nahoru. Asi jsem měl bejt blázen. Ostatní čekají u kostelíka. Hledáme cestu do Komárova. Ta vede zpátky dolů, odkud jsem přijel. (!!!) Na počest mému výkonu jsme si dali siestu a vyrážíme.
PVL.*

... A je po siestě. Rozhodli jsme se, že je čas na oběd. To teda ale musíme prvně najít nějakou hospodu. Abychom nějakou hospodu našli, museli bychom vědět, kde jsme. Těžko se mi to přiznává, ale jako navigátor nevím, kde jsem. Pavel říká, že ví kudy, i když si není moc jistej. Viditelně sám sebe přesvědčuje, že to ví. A tak vyrážíme. Po několika okamžicích jsme v Komárově a na kraji je taková svým vzhledem špinavá hospoda. Jdu na průzkum. Po několika okamžicích vycházím z hospody s jídelníčkem a snažím se ho předčítat. Ano, to je ta správná a jedinečná.

A opravdu, vařili tu dokonale. Podle mne lépe než včera v Řevnicích. Vylezli jsme najedení, je tu neuvěřitelná,

Teď chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 8. stránce zprávy z této výpravy.

Po přečkání průtrže mračen v zastávce jedeme do Zbiroha. Tady jsme hned. Ona zastávka totiž leží necelých pět set metrů od vjezdové cedule Zbiroh. Chtělo by to jít někam do tepla. Nemůžu vám říct, jaká je zima číselně, protože mi zase chcípnul teploměr. Bohužel i s časomírou. Pravdou je, že s tímhle kusem elektrovýzbroje mám potíže už od začátku téhle sezóny. Zatím se vždycky rozeběhnul sám. Teď však nastal čas jej opravit.

Tady ale není žádný vhodný lokál k zastavení a násohřátí. Pokračujeme na Týček. Furt je zataženo a kape. A je to tu do kopce!! Ale už jsme nahoře. A je tu hospoda. To je ona! Zastavit, zaparkovat, obsadit! Nevařej tu. Ale je pravda, že vlastně jíst nepotřebujeme. Teď nás zajímá teplo a tekutiny. A tak nám začali nosit čaje, grogy, piva, a další kapaliny.

S Martinem jsem se shodnul na tom, že pět grogů je na zahřátí akorát a tudíž můžeme jet.

DIG.

Chce se mi na záchod.

MTN.

Tak tam pozdravuj!!

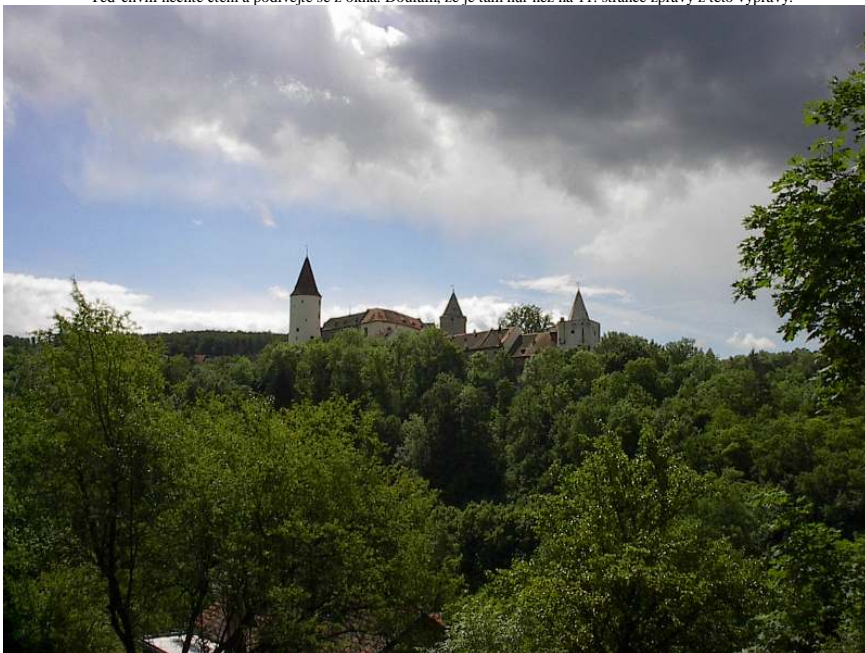
Jede se báječně. Zejména proto, že mě s Martinem chytila „lítavá“. Rychlost neklesla pod 30 km/h. Po nějakém tom kilometru začínáme vyhlížet místo na spaní. A máme štěstí. Hned vedle silnice je les s obrovskou ubytovací kapacitou. Postavili jsme doupata, uvařili večeri a hajdy spát.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Broumy	57,5	1377	57,8	15,5	porucha

Ráno 3.6. neděle

Vstáváme po deváté. Je tu zatracená zima a v noci přšelo.

To je kjása co? Jo, už jsme zase všichni a pokračujeme. Je to tu dost dobrý. Dorazili jsme do Městečka a začalo pršet. Zbaběle jsme se stáhli do místní autobusové zastávky. Tady už byla zašitá zdejší fotbalová hvězda se svým míčem. Napadlo nás zeptat se na muzeum. V odpovědi znělo něco jako u Rakovníka. Tak tam rozhodně nepojedem.“Martine, změna trasy. Nejkratší cestou do vsi Požáry.“

Dig.

„Jó? Seš si jistej?“

Mtn.

„Jo. Proč?“

„No já jenom, že bychom museli přímo přes támhleten hřbet.“

Mtn.

„Brání nám něco?“

„Ne. Dokonce by tam, podle mapy, měla být cesta.“

Mtn.

„Tak vpřed!“

Zajeli jsme mezi okrajové baráky a skončil veget. Je to tu nechutně nahoru. Zatím jedeme. Ale jízda je čím dál nesnadnější. Nakonec musíme sesednout. Kousek vlečeme kola prakticky neschůdným

Teď chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 12. stránce zprávy z této výpravy.

terénem až na malou plošinku, kde se cesta rozdvojuje. Odpočíváme. Nabíráme dech a začíná pršet. Martin pronesl, že když si pospíšíme, ujedeme tomu. Já jsem ještě nikdy neujížděl před deštěm téměř kolmo nahoru. Cesta se po chvíli rozšířila, přelezla vrchol kopce a zamířila k silnici. Když jsme se k ní přiblížili, vyšlo slunce. Napojili jsme se na původní trasu. Právě v momentě, když jsme se chystali zalehnout do řídiček a volným pádem sletět do Zbečna, přešla přes nás další přeháňka. Během okamžiku je všechno mokré. Ale tady pod stromem je pořád sucho. Za pár minut je po dešti. Tak jedem. Ale pomalu a opatrně. Ze Zbečna je to zase nahoru. Strašně!! Vyškrabali jsme se až do Sýkořic. Po delším odpočinku zase jedeme. Kousek dál navštívíme hospodu. Už je čas jít. Podarilo se.

Pěkně jsme se najedli a jedeme domů. Zase nás chytila „lítavá“. Na křižovatce v Bělči jsme se rozhodli změnit trasu. Nechce se nám přes Unhošť. Je to tam moc hlavní a blbě se odtud jede na Prahu. Pojedeme jižněji přes Podkozí. Martin mě upozornil na ukrutný stoupák z Podkozí směrem na Prahu. Pojedeme tedy ještě jižněji.

Teď chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůf než na 13. stránce zprávy z této výpravy.

Rozjeli jsme se. Je to tu z kopce. Nabíráme neuvěřitelnou rychlost. Křižovatka, cedule Podkozí 3 doleva. Letíme rovně. A další křižovatka a další. A tak dlouho se vyhýbáme vesnici Podkozí, až jsme se našli na předměstí Berouna. No, tak jo. Vlastně to tak mělo být. V jízdě formaci projíždíme městem a napojujeme se na berounskou stezku. A zase nás bere „lítavá“. Ale když ono to tak krásně jede....

Zastavili jsme u úložiště jaderných odpadů. To je ta skála, po které radostně a ochotně šplhají horolezci. Chvilku je sledujeme a pak Pavel navrhl návštěvu místních jeskyní. Bylo to úchvatné.

Co jsme prožili, nebudu popisovat. Musí vám stačit, že to bylo naprosto skvělé. Tak jo pojedem. Nepojedem, Pavel píchnul. Naštěstí umí a oprava netrvá dlouho.

Pokračujeme podél řeky. Pavel kňučí, že má upatlané ručičky po opravě a že se potřebuje umejt, jinak prý umře na hnus. Tak dobrá.

Ale teď už opravdu pojedeme domů! Než jsme se nadáli, vyloupli jsme se v Srbsku. Odtud svištíme na Karlštejn, Rovinu, Lety a Černošice. Pokračujeme průjezdem Radotína, Velké Chuchle, smetištní zóny u nové stezky, Zlíchova, přes Barrandovský most do Braníka. Dále po nábřeží k Podolské vodárně, odtud nahoru na Pankrác a pak přes Nuselský most na Královské Vinohrady. Při zastávce na červenou v oblasti Náměstí Míru jsme zjistili nepřítomnost Pavla. Je to hloupé, ale Martin už spěchá a Pavel jistě trefí. My se snažíme co nejrychleji dospět na stadión. Vinohradská vodárna, Náměstí Jiřího z Poděbrad, Olšanské náměstí, Nákladové nádraží, vozovna Vápenka, Pražačka. Přijíždíme ve 21.20. ale co mě udivuje, že nejsem moc unaven. Čekal jsem to horší. I Martin a Marcela odcházejí po svých.

Jo Pavel. Málem bych zapomněl. Přijel 10 minut po nás. Prý se u Nuseláku nějak zapomněl s nějakou známou a pak už nevěděl kudy za námi. Ale je tu a v pořádku.

Ted' chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 15. stránce zprávy z této výpravy.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	59,5	1477	100	18,3	porucha

Celková technická data:

Čtyři nepočítelní: **Martin, Já (Dig) Pavel a
Marcela**

Účast

Oficiálně
přiznaná
kilometráž

209 km

Příště

Poklasifikační

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	<i>Běštín</i>	Karlovy
Praha Zlíchov	<i>Jince</i>	Křivoklát
Černošice	Komárov	Městečko
Řevnice	Kařízek	Požáry
Svinaře	Kařez	Zbečno
Liteň	Čekov	Běleč
Skuhrov	Zbiroh	Hýskov
Podbrdy	Týček	Beroun
Vižina	Líšná	Čerošice
<u>Hostomice</u>	<u>Broumy</u>	Žižkov

Ted' chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 16. stránce zprávy z této výpravy.

*** Pro ty, co nepochopili:**

PVL je Pavel.

MCL, no schválně, no přece Marcela.

Ted' to bude obzvlášť obtížné DIG – Dig.

MTN kdo myslí, že je to Martin, trefil se.

TRZ by nepoznal jenom blbec, vid' Terezo!

MSH tohle je trochu těžší – Michal.

LNK je náš zdroj zábavy Lenka.

FNT – Franta.

Ted' chvíli nechte čtení a podívejte se z okna. Doufám, že je tam hůř než na 17. stránce zprávy z této výpravy.

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „MTN“ & „PVL“ & „MCL“
Neprodejné